

РЕШЕНИЕ

№ 26505

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3259** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба на Е. П. К. - Щ. с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица] ет.7, ап.18, чрез адв. И. Ч. и адв. И. Т. – АК Я., срещу Заповед №РД14-157/23.02.2026г. на Министъра на културата на Република България, с която на основание чл.107а ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение за заеманата от нея длъжност главен секретар в „Министерството на културата“ с ранг: I старши считано от 23.02.2026г.

Жалбоподателя оспорва заповедта като незаконосъобразна поради наличие на основанията по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Излага подробни съображения за основателността на жалбата и относно незаконосъобразността на оспорената заповед. Твърдят се допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила при издаване на заповедта. Заявява, че след като е получила отпращаното до нея предложение от министъра на културата за прекратяване на служебното ѝ правоотношение, на основание чл. 107а ал.1 от ЗДСл. срещу заплащане на обезщетение, в размер на шест-кратния размер на последната получена основна заплата, не ѝ е осигурен разумен срок за размисъл, като съгласието ѝ е изискано незабавно и не ѝ е предоставена възможност за правна консултация. Релевира се нарушаване на изискването на чл. 107, ал.2 от ЗДСл, а именно, че органът по назначаването е длъжен да заплати на държавния служител уговореното обезщетение заедно с връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото същото е изплатено след издаването на заповедта. С тези аргументи от съда се иска отмяна на оспорената заповед. Претендира присъждането на направените в производството разноски по представен по списък по чл. 80 ГПК.

В проведените съдебни заседания, жалбоподателят, не се явява лично, представлява се от адв. Ч. и адв. П., преупълномощен от адв. Т.. Процесуалните представители поддържат жалбата на наведените с нея основания, като искат от съда същата да бъде уважена. Представят подробни писмени бележки с изложени аргументи по спора. Изразява възражения срещу претендираното юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника.

Ответникът Министър на културата на Република България – редовно призован, се представлява от юрк. Л.. Оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че неизплащането на обезщетението в деня на подписване на заповедта е обективно възпрепятствано от страна на издаващият орган с изложени причините за това, като същото не е елемент от фактическия състав на нормата. По доводи изложени в писмени отговор и в хода по същество иска от съда да остави жалбата без уважение. Претендира присъждане на разноски, прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя.

СГП – редовно уведомена, не участва с представител по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установено следното от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е бил назначен за държавен служител в администрацията на Министерство на културата. Съгласно заповед РД14-504/19.05.2025г. (л.56) считано от 21.05.2025г. е заемала длъжността „Главен секретар“ в „Министерството на културата“ с ранг: I старши. Със Заповед № РД14-1212/03.12.2025г. от длъжността „главен секретар“ е преназначена временно на длъжност “директор“ с ранг I старши на дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“ в Министерство на културата считано от 03.12.2025г. Със Заповед РД14-1217/04.12.2025г. на осн. чл. 82а, ал.1 и ал.2 от ЗДСл е прекратено временното преназначаване на Е. П. К.- Щ. за изпълнение на длъжността “директор“ с ранг I старши на дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“ в Министерство на културата като служител е заел предишната си длъжност „Главен секретар“ в „Министерството на културата“ с ранг: I старши .

На 23.02.2026 г. органът по назначаването, на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл, отправил предложение, с изх. рег. № 24-00-248/23.02.2026г. (л.33), за прекратяване на служебното правоотношение на Е. Щ. срещу изплащане на шест-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. В предложението е посочено, че служителят има право в 10 – дневен срок от отправяне на предложението да представи писмен отговор на същото. Предложението е получено и подписано от жалбоподателя на 23.02.2026г. в 16.16 часа, като от страна на служителя е изписано възражението: „подписвам при изричното настояване на зам. министър В. С., съветник Т. Г. и Директора на ДПНДПП С. С., че нямам право до мисля 10 дни, както пише в писмото, (което не е изведено със дата), а по нареждане на министъра, трябва да ми връчат заповедта сега на 23.02.2026г. в 16.16 часа. - заверен препис е предоставен от Министерството на културата с депозираната комплектувана административна преписка. С подписването на предложението жалбоподателя е изразил съгласието си с така отправеното предложение.

Със Заповед РД 14-157 от 23.02.2026г. (л31) на Министър на Културата Н. Т., издадена на основание чл. 107а, ал.1 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, като посочените причини за прекратяване са: по инициатива на органа по назначаване срещу уговорено обезщетение, което е равно на 6 /шест/ кратния размер на последната получена месечна основна заплата, съответстващо на отправеното предложение. Процесната заповед е връчена на служителя на 23.02.2026 г. в 16.20 часа, а служебното правоотношение се прекратява, считано от същия ден - 23.02.26 г.

В заповедта са посочени и дължимите обезщетения: уговореното обезщетение на основание чл. 107а, ад, 2 от ЗДСл, равно на 6/шест/ кратния размер на последната получена месечна основна заплата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61 от ЗДСл: в размер на- 13 работни дни за 2025 г. и в размер на 5 работни дни за 2025 г.

Със заповедта е разпоредено, жалбоподателят да възстанови, на основание чл. 27, ал. 3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители, получената сума за представително облекло, установена пропорционално на неотработените месеци за годината, а Министерството на културата е изплатило обезщетение по чл. 107а от ЗДСл на Жалбоподателя на 26.02.2026г. в размер на 20 152,52 евро.

С бюджетно нареждане № Е 20779 от 26.02.2026г. към БНБ (осчетоводено) от страна на министерство на културата с основание „0226 0226 4 запл .м. 02.26022026“ е наредена сума в размер 271154,28 евро . Същото е подписано на 26.02.2026г. в 13:34:32ч. от В. П. В. и от В. С. С. на 26.02.2026г. в 14:06:57ч.(л.35). Видно от Извлечение – информация за конкретен превод или директна операция (л.36) плащането по искане за превод рег. № Е 20779 от Министерство на Културата е изпълнено на дата 26.02.2026г. за сумата от 271154,28 евро представляваща – заплати, възнаграждения и други плащания за персонала – нетна сума за изплащане.

Видно от Представен по делото преглед на спесимен с титуляр Министерство на културата относно сметка [ЕГН] с упълномощени лица да се разпореждат със средства по сметката : Н. В. Т. или В. С. С., В. П. В. или Л. С. З. е активен от 26.02.2026г. от 10:42:18ч.

Видно от извлечение за периода от сметка в евро на Е. П. К. – Щ. от 27.02.2026г., на същата дата 27.02.2026г. от Министерство на културата е постъпило изплатеното обезщетение в размер на 20152,52евро.

По делото е приобщено като доказателство изискано от Българска Народна Банка (БНБ) писмо, с което уведомява съда, че във връзка с назначаване на служебното правителство с Указ № 57/19.02.2026г. на президента, за служебен министър на културата е избран Н. В. Т.. Действащият към 19.02.2026г. спесимен с електронни подписи на лица упълномощени да се разпореждат със средствата по сметките е прекратен на 23.02.2026г. в 12:37:34ч. На 24.02.2026г. в БНБ е представен спесимен на подписите на лицата, които имат право да се разпореждат с парите по сметките в следния състав: Н. В. Т. и В. С. С. с първи подпис, В. П. В. и Л. С. З. с втори подпис. В системата „Интернет банкиране на бюджетни операции“ на БНБ на 26.02.2026г е активиран електронния спесимен на лицата представляващи Министерството на културата Н. В. Т. и В. С. С. с първи подпис, В. П. В. и Л. С. З. с втори подпис.

По делото са снети гласни доказателства, чрез разпит на свидетелката С. Б. С., която преди заемала длъжността директор на Правна дирекция в Министерство на културата. Свидетелят заяви, че познава жалбоподателя Щ.. Спомня си, че на 23 февруари е било прекратено служебното ѝ правоотношение. Лично съставила документите, които следвало да се връчат на жалбоподателя. Съветник на Министъра на културата - Т. Г. и указал да подготви документите по указания на министър с максимален размер на обезщетението – 6 месечни заплати и със срок за вземане на решене от страна на жалбоподателя по-голям от 7 дневния, конкретно 10 дневен. Заедно с Т. Г., след като изготвила документите отишли в кабинета на заместник министъра В. С., което се случило около обяд на същата дата. Там била извикана и г-жа Щ.. В кабинета присъствали: С. С., Т. Г., Заместник министъра и г-жа Щ.. Заместник министъра разговарял с жалбоподателката, като ѝ представил папката с така изготвените документи, като бил много внимателен и любезен. Г-жа Щ. получила същите и след като ги прочела, казала, че е наясно, като на нея това ѝ се случвало за трети път. Свидетелят С. подписала документите. Щ. поискала да се консултира със семейството си и излязла от кабинета. Продължително време тримата останали

да я чакат, но тъй като тя се забавила, С. слязла до кабинета ѝ и я видяла, че провежда разговор по телефона, даже затворила вратата на кабинета си. Папката с документите предоставила на Щ., която се подписала на бюрото в кабинета си. След като се подписала уточнявали, че тя вече през деня е подписвала документи и какво би се случило, с оглед факта, че ще подпише заповедта днес и за това тя изписала часа, в който подписва, за да няма спор, кога е имала правомощия и от кога вече няма. Уточнявала въпроса със съветника, че има много лични вещи в кабинета си и ѝ е необходимо технологично време, за да освободи работното си място. Същия ден Щ. стояла до късно да подрежда без да е възпрепятствана от никой, като си да си събирала лични вещи. Свидетелката е наясно е с текста, който Щ. изписала на документите, но това била нейна преценка и можела да пише каквото си поиска. Не си спомня дали документите са имали изходящ номер когато самата тя ги подписвала, но този детайл, но не бил от значение, тъй като волята на министъра била изразена, тъй като той бил вече подписал документа. Твърди, че тя лично не е предоставяла бордери за извършеното плащане на обезщетението на жалбоподателя. Разказва, че при срещата при заместник министъра и в кабинета на Щ. при представянето и подписването на документите не е имало охрана като пред кабинета му била само неговата секретарка. Спомня си, че Щ. носила мобилният си телефон като дошла в кабинета на заместник министъра и но не е направила снимки на документите при предявяването им в кабинета на заместник-министъра. Споделя относно емоционалното състояние на служителя, че била много спокойна и споделила, че е наясно с процедурата, тъй като водела „Човешки ресурси“ и отговаряла за човките ресурси, като давала нареждания как да се изготвят подобни заповеди.

По делото са снети гласни показания и от свидетеля Т. Г.. Свидетеля е бил съветник на Министъра на културата. Спомня си, че на 23 февруари, като не помни точно в колко часа, около следобед г-жа Щ. била извикана, за да ѝ бъдат връчени документи за прекратяване на служебното ѝ правоотношение. На срещата заместник-министър С. ѝ предложил срещу шест заплати да прекрати служебното ѝ правоотношение. Били подготвени документите за това. Госпожа Щ. се запознала с документите, като ги прочела и след това излязла от стаята, за да уведоми семейството си, конкретно съпруга си. По негово лично мнение била наясно за какво става въпрос. Не си спомня на служителя да е бил указан срок, в който да се запознае с документите. Не си спомня и кога министъра е разписал документите. Присъствал на подписването на документите – заповед и още един документ от страна на г-жа Щ., което се случило в нейния кабинет, а именно кабинетът на главния секретар в същия ден. Тя била наясно, даже споменала, че няма да бави предложението, като благодарила за шестте заплати, които ѝ били предложени като заявила, че в същия ден ще вземе решение, след като се консултира със съпруга си, което впоследствие се случило. Тъй като документите били в колегата му юрист не му направило впечатление дали са заведени с изходящи номера, тъй като не бил чел същите. Присъствал като свидетел. Споделя, че Щ. подписала документите на бюрото си след което провели личен разговор и тя споменала, че от тридесет години е в тази система и има достатъчно връзки и познати, познава целия Министерски съвет и може още на следващия ден да започне работа. Потвърждава, че при срещата със заместник министъра на културата нямало охрана и жалбоподателя свободно влязла и излязла от кабинета. Описва състоянието ѝ като адекватно и нормално състояние на здрав човек. След като подписала заповедта два дни била абсолютно свободно оставена да си разчисти кабинета, каквото пожелае и прецени да предаде като документи.

При така установената фактическа обстановка, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните

правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед №РД14-157/23.02.2026г. на Министъра на културата на Република България, с която на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Е. П. К. – Щ..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 23.02.2026г. а жалбата срещу процесната заповед е подадена на 09.03.2026г. до АССГ, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, същата съдържа необходимите реквизити, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визираны в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Според чл. 2 от ЗДСл държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Понятието "длъжност в администрацията" е дефинирано в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатор на длъжностите в администрацията /НПКДА/ и се характеризира като нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика.

Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл Министърът на културата е органът по назначаване на държавния служител, тъй като заеманата от жалбоподателя длъжност главен секретар в „Министерството на културата“ е в структурата на МК. Поради това, като орган по назначението, министърът на културата е и органът, който следва да прекрати служебното правоотношение на Щ.. Предвид изложеното, заповедта е издадена от компетентен орган.

Спазена е установената писмена форма, като при издаването на оспорената заповед не са налице основания за прогласяване на нейната нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК. Спазени са установените изисквания и относно съдържание за издаване на административен акт съгл. чл. 108 от ЗДСл. В заповедта е посочен издателя на акта, неговият адресат, правното основание за прекратяване, а именно чл. 107а от ЗДСл, словесно са отразени мотиви за прекратяването, а именно по инициатива на органа по назначаването срещу уговорено обезщетение.

Видно от представените документи, на жалбоподателя е изплатена общо сума в размер на 20 152,52 евро, представляваща уговореното обезщетение на основание чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл, равно на 6/шест/ кратния размер на последната получена месечна основна заплата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61 от ЗДСл: в размер на- 13 работни дни за 2025 г. и в размер на 5 работни дни за 2025 г., като размера на обезщетението не оспорено от жалбоподателя.

Заповедта е връчена на 23.02.2026 г., а обезщетението по чл.107а, ал.1 от ЗДСл и обезщетението за неизплатен отпуск по чл. 61 от ЗДСл на Е. П. К. - Щ., в размер на 20 152,52 евро, е осъществено с платежно нареждане на подготвено на 23.02.2026 г. и оторизирано на 26.02.2026г. , на която дата е и реално изплатено.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при издаването на заповедта са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до нейната отмяна.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността главен секретар в „Министерството на културата“. По делото не е спорно и това, че ответникът в качеството на орган по назначаването е отправил до жалбоподателя предложение за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.107а, ал.1 от ЗДСл срещу обезщетение в размер на 6-кратния размер на последното получено от нея основно възнаграждение. Спорен е въпросът относно предоставената възможност на служителя да прецени отправеното към него предложение и дали му е предоставен посочения с предложението с рег. № 24-00-248/23.02.2026г. срок за предоставяне на отговор по него, както времето на изплащането на предложеното обезщетение.

С процесната заповед, на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, считано от 23.02.2026 г., срещу обезщетение по чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл. в размер на 6-кратния размер на последната получена основна месечна заплата.

В разпоредба на чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от шесткратния размер на последната получена месечна основна заплата. В ал. 2 на цитираната разпоредба е регламентирано, че ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. От тълкуването на изложените правни норми следва извода, че до прекратяване на служебното правоотношение на това основание се достига след като страните се съгласят за прекратяването, уговорят дължимото обезщетение и същото бъде своевременно изплатено. Съгласието относно размера на обезщетението следва да е валидно изразено, да се съдържа в писменото предложение на органа по назначаването, както и да е изразено писмено от страна на държавния служител.

Фактическият състав на разпоредбата на чл. 107а от ЗДСл изисква наличието на 3 предпоставки кумулативно - 1. валидно отправено предложение, 2. изрично прието предложение писмено от служителя в 7-дневен срок, като при бездействие от негова страна, законът приема наличието на воля за неприемането му и 3. изплащане на обезщетението по чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл заедно с връчването на заповедта. Липсата на която и да е от тези предпоставки води до незаконосъобразно издаване на административния акт.

Настоящият съдебен състав приема, че липсва третата предпоставка при издаването на процесната заповед. Първо, следва да се приеме, че предложението за прекратяване на правоотношението е отправено именно от органа по назначаването, предвид на това, че жалбоподателят е назначен за държавен служител именно със заповед на министъра на културата. Действително с цитираната от ответника заповед Заповед №РД14-157/23.02.2026г. на министъра на културата е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, който е действал в кръга на предоставените му правомощия.

Съдът приема, че даденото съгласие за прекратяване на служебното правоотношение по този ред от страна на жалбоподателя е опорочено. Въпреки гласните доказателства, с които свидетелите в настоящото производство, като свидетели при връчването и подписването на оспорената от жалбоподателя заповед твърдят, че спрямо жалбоподателя не е оказвано влияние, същата е била в спокойно състояние в момента, в който е получила предложението и в следствие е подписала

заповедта за прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Факта че Щ. е искала да обсъди случилото се със семейството си и да сподели случилото се е красноречиво доказателство, за породените у нея след връчване на предложението от страна на министъра на Културата за прекратяването на заеманото от нея служебно правоотношение емоционални притеснения, за които потвърждение е и че след като тя е потвърдила, че ще подпише предложението още същия ден, е искала да се консултира със семейството си. Щ. не се е върнала в кабинета на заместник министъра на Културата, напротив. От показанията на свидетеля С. е видно, че след като изчакали жалбоподателя в кабинета на заместник министъра на Културата и тя дълго време не се върнала, лично С. отишла да провери какво се случва със Щ. в нейния кабинет, който се намирал на долния етаж спрямо кабинета на заместник министъра на Културата на Р.България. Видяла Щ. да разговаря по телефона, която дори затворила вратата на кабинета си. Действия с които жалбоподателката е показала желанието си да бъде оставена спокойно да вземе решението си, като вместо това С. и Т. я изчакали пред кабинета ѝ, където в последствие донесли документите за подпис. В този смисъл като не е била оставена спокойно и без притеснение да вземе решението си, съдът счита че на жалбоподателя е оказан макар и непряк натиск с продължилото търсене в нейния кабинет и изчакване пред него от страна на Т. Г. и С. С.. По този начин на жалбоподателя не е предоставена свободна възможност да се възползва от предоставеният ѝ срок от 10 дни, в който същата е следвало да вземе решението си дали да приеме отправеното ѝ предложение за прекратяване на служебното ѝ правоотношение срещу обезщетение, въпреки изразеното ѝ мнение, че ще подпише още същия ден документите. В този смисъл следва да се посочи, че се споделят доводите на Щ., че е изразила волята си в писменото съгласие под въздействието на стрес. Този факт се установява от доказателствата по делото, а именно изписаното под предложението и заповедта възражение и взетото решение за изрично съгласие в деня на отправеното предложение, няколко часа след отправянето му.

Съгласието за приемане на предложение от такова естество между страните по служебно правоотношение следва да бъде безусловно и свободно, като не следва да има никакво съмнение, както от страна на органа за целта на отправянето му, така и от страна на приемащия го служител относно мотивите му. Като единствена цел, с която органът следва да отправи предложението, е да се прекрати служебното правоотношение с изплащането на договореното обезщетение, но не и с друга цел, като например да се освободи мястото за друго лице, да се избегне налагането на наказание, да се влоши работната среда на служителя. Законодателят е предвидил срок от 7 дни, в който служителят има право да приеме или не предложението. Логически и от житейска гледна точка може да се направи обоснован извод, че решение от такова естество, което засяга трудовата заетост на лице през зимен период от годината – при настъпила финансова криза, породена от висока инфлация, трудно би било взето за няколко часа при свободно изразяване на волята си. Съгласието си Щ. е изписано ръкописно, като е посочила възражение в него относно възможността ѝ да се възползва от предоставения срок за размисъл от 10 дни. При това положение може да се направи обоснован извод, ако не за упражнен натиск от страна на органа по назначаване по отношение на държавния служител, то за изразяване на волята на служителя под въздействието на стрес /решение № 3387/08.03.2019 г. по адм. д. № 10004/2018 г. на ВАС, V отделение/.

На трето място, от доказателствата по делото безспорно се установява, че е нарушено императивното изискване на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл, регламентиращо третата предпоставка, а именно, че органът по назначаването е длъжен към датата на връчване на заповедта, да изплати или да представи доказателства за извършено плащане по банков път на договорената сума за обезщетението, заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното

правоотношение.

Не е спорно от страните обстоятелството, което се установява и от приетото по делото извлечение по сметката на жалбоподателя, Банка ДСК АД (л. 106), че от страна на ответника обезщетението не е изплатено на 23.02.2026г., нито на 24.02.2026г. а реално на 26.02.2026г. – 3 дни след издаването на заповедта, връчена лично на оспорващата на 23.02.2026 година.

Видно от бюджетното платежно нареждане, с което е било наредено изплащането на обезщетението на оспорващия, същото е изготвено на 23.02.2026 г. За да бъде осъществено плащането обаче, е следвало нареждането да бъде подписано от лице, което има право да се разпорежда с парите по сметките на министерството на културата, което в настоящия случай съвпада с лицето издател на оспорената заповед, тъй като видно от Писмо от БНБ (л.80) по делото с първи подпис към онзи момент има посочени две лица: едното е Н. В. Т. а второто В. С. С., т.е. към онзи момент изпълняващите длъжността Министър и заместник министър на културата. От данните по делото е видно, че едва на 24.02.2026г. в БНБ е представен спесимен на подписите на лицата, които имат право да се разпореждат с парите по сметките на Министерството на културата, като активирането на електронния спесимен на лицата представляващи Министерството на културата в системата на „интернет банкиране на бюджетни организации“ от страна на БНБ е извършено на 26.02.2026г. От гореизложеното може да се обоснове извода, че платежното нареждане, с което е нареден преводът съдържащ сумата за дължимата от страна на ответника за дължимото обезщетение, дори и създадено на дата 23.02.2026г. не е било подписано от министъра на културата, тъй като към датата на издаването не е бил оторизиран от БНБ подписа му да извършва плащания, което се е случило едва на 26, когато платежното е подписано и е одобрено за плащане от Министъра на културата. Т.е към датата на заповедта ответникът не е можел да представи платежно нареждане, което да доказва извършеното плащане на уговореното обезщетение, тъй като същото не е съдържащо всички реквизити за неговото изпълнение. Видно от доказателствата по делото в деня на връчване на заповедта на жалбоподателя, от страна на ответника не е представено копие от платежно нареждане, тъй като както посочихме по-горе такава не е можело да бъде представено, поради обстоятелството, че към 23.02.2026г. Министъра на културата не е имал оторизацията да потвърди плащането, обстоятелство, което същият е можел да предвиди и да бъде взето под внимание при съставянето на заповедта с дата 23.02.2026г. Следва да се отбележи, че няма поставено законово изискване извършването на превода да бъде осъществено в същия ден, в който е издадена заповедта, това може и да бъде осъществено по-късно, но органът по назначаване следва да представи доказателства за плащане по банков път в деня на връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като представи копие от него на лицето. В противен случай е налице неизпълнение на императивно условие на нормата, поради което прекратяването на правоотношението е извършено в нарушение на материалния закон, при липса на изискуемите в кумулацията елементи на чл. 107а от ЗДСл. Техническите действия на органа по назначаване за осигуряване на сумите за плащане и на техническите елементи относно плащането, като неговото потвърждаване, което да го направи валидно, следва да са извършени своевременно, така че да може да представи доказателства за извършено плащане по банков път на обезщетението заедно с връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. /Решение № 3387 от 8.03.2019 г. по адм. д. № 10004/2018 г. на ВАС, Решение № 3280 от 04.03.2020 г. по адм. дело № 8933/2019 г. на ВАС, V отделение/. Неизпълнението на този елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл се доказва и от приобщените по делото гласни доказателства от свидетеля С., която заявява: „Аз не съм предоставяла на служителката бордеро за извършени плащания на обезщетението“. Към датата на връчване на заповедта, органът по назначаване е

длъжен да изплати или да представи доказателства за извършено плащане по банков път на договорената сума за обезщетението, което в настоящия случай не е сторено. Поради това, фактическият състав на разпоредбата на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл не е изпълнен, а оспорената заповед е издадена в нарушение на материално-правните норми на ЗДСл.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е незаконосъобразен, като издаден в несъответствие с материално-правните разпоредби. А жалбата като основателна, следва да се уважи.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, своевременно заявеното искане от пълномощника на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК (л. 107). По делото са представени доказателства относно изплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 630 евро, плюс начислен ДДС 126 евро или общо 756 евро (л.69). Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в съдебно заседание от страна на ответника е бланкетно, като не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота като взе предвид фактическата и правна сложност на конкретния казус и процесуалната активност на пълномощниците на жалбоподателя, включително и участието в две съдебни заседания и представени няколко становища, вкл. писмени бележки възражението е неоснователно. Доколкото не се предвижда служебно правомощие на съда да намали размера на адвокатското възнаграждение, като следва да преценява ненаведени от насрещната страна основания, а в конкретния случай такива липсват то същото следва да бъде оставено без уважение.

На жалбоподателя се дължи и възстановяване на разноските направени за разноски за свидетел, в размер на 10 евро . Не се дължи възстановяване на внесен депозит за призоваване на втория свидетел, доколкото същия не е претендирал разноски за явяването си и не е реализиран разход по делото, като подлежи на връщане при надлежно сезиране на съда с молба.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, чл. 173, ал. 3 и чл. 174 от АПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 87 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №РД14-157/23.02.2026г. на Министъра на културата на Република България, с която на основание чл.107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Е. П. К. - Щ. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [улица] ет.7, ап.18 за заеманата от нея длъжност главен секретар в „Министерството на културата“ с ранг: I старши считано от 23.02.2026г.

ОСЪЖДА Министерството на културата на Република България да заплати на Е. П. К. - Щ. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [улица] ет.7, ап.18 сумата от 766 (седемстотин шестдесет и шест) евро, разноски по делото включваща: 756 евро адвокатско възнаграждение и 10 евро разноски за свидетел.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: